

[Ragnhild Andersen.]

Med disse bemærkninger opfordrer jeg til, at man stemmer for de forslag, mit parti har stillet, og subsidiært, dersom de ikke skulle blive vedtaget, anbefaler mit parti at stemme for flertallets forslag, som jo i nogen grad imødekommer de synspunkter og opfattelser, vi har gjort gældende, og som kom til udtryk i vort forslag af 14. oktober.

Eet er at være glad for de givne indrømmelser; noget andet er at være tilfreds, og således som rentemodtagernes forhold er udover landet, er der fremover stadig mange problemer og mange vanskeligheder, de vil have at kæmpe med, og mit parti mener, det vil være til gavn for rentemodtagerne, om man ikke nøjes med de foreslåede forbedringer og indrømmelser, men går videre og vedtager de forslag, mit parti har stillet.

Søren Andersen: Det lovforslag om en eengangsydelse til rentenyderne, de kronisk syge og enlige mødre, tinget i dag skal tage stilling til, har i udvalget undergået en betydelig forbedring. Det lykkedes udvalgets flertal at få den højtærede socialminister til at påbegynde den udligning kommunegrupperne imellem, som jeg adskillige gange som mit partis ordfører har udtalt mig til fordel for. Jeg følte mig forvisset om, at fordelingsgrundlaget 100 til hovedstaden, 88 til bykommunerne og 74 til landkommunerne var forældet og ikke længere dækkede over det virkelige omkostningsniveau i de tre kommunegrupper. Det har også vist sig at være rigtigt, idet statistisk departement har udregnet nye tal for kommunegrupperne I og II, København og provinsbyerne. Forholdet bliver nu 100 for København og 92 for provinsbyerne og dertil hørende kommuner, medens man endnu, da departementet ikke er færdigt med sine beregninger, må benytte et skøn for landkommunerne. Det skøn, vi er enedes om for landkommunerne, ligger på tallet 82. Spørgsmålet er, om det tal er højt nok; jeg tror det ikke, for bortset fra boligen er det vanskeligt at pege på

noget, der er billigere på landet end i byerne. Vi ved, at brændsel er dyrest i landkommunerne som følge af transporten.

De nye forholdstal er imidlertid udtryk for en betydelig forbedring, som gennem forhøjelse af grundbeløbene og de tillæg, der udregnes på grundlag heraf, vil finde sted i det kommende finansår, fra 1. april 1954. Venstre giver med glæde sin tilslutning hertil, fordi det er en retfærdigheds handling, og det undrer mig, at socialdemokratiet, ihukommende dets valgtaler, ikke fremkom med forslag herom. Når det ikke er sket, må man uvægerlig have grund til at spørge hvorfor. Det undrer mig imidlertid endnu mere, at det, alle er enige om er rigtigt til næste år, absolut ikke må være det i år. Jeg tænker her på eengangstillægget, der skulle komme til uddeling i forbindelse med renten for januar måned. Hvorfor må det ikke blive brugt til udligning for indværende år? Den højtærede socialminister fandt 5 mill. kr. mere, som han vil benytte til kommunegruppe II og III, men de 34 mill. kr. må der ikke røres ved.

Hvordan kan det være rigtigt at udligne med 19—20 mill. kr. i det kommende finansår, mens der i dette kun må benyttes 5 mill. kr.? Jeg håber, at det ærede medlem hr. Kaj Andresen forstår disse synspunkter. Jeg ser således på sagen, at udbetalingen af dette eengangsbeløb ikke udelukkende skal ses i relation til renteudbetalingen for et enkelt kvartal eller en enkelt måned, men må ses i relation til et års rente. Det var jo faktisk også det, det ærede medlem fru Ragnhild Andersen var inde på i sin tale, idet det kneb for det ærede medlem at sige nej til det forslag, vi stiller.

Venstre foreslår derfor sammen med det konservative folkeparti, at de 39 mill. kr., som den højtærede socialminister vil tage ansvaret for, uddeles på en anden og ubestridelig mere retfærdig måde. De 20 mill. kr. bør deles lige rentenyderne imellem i alle tre kommunegrupper, og de resterende 19 mill. kr. fordeles med 7 mill. kr. til køb-